

(Приказка по П. А. Нилусъ)

Това се случило отдавна, много отдавна, когато на земята имало повече дървета, повече цвѣта, повече пеперудки, по-сладкопойни птички и по-красиви хора. Наблизу до единъ градъ имало розова горичка и весело бѣбриво поточе.

По-хубави рози отъ тѣзи въ горичката нѣмало нийдѣ по земята. Тогава розитѣ нѣмали бодили. А и такива поточета нѣма сега, защото въ това поточе водата била вкусна като малиновъ сиропъ, така и шумѣла, и така сжщо били приятни и въ нея малкитѣ въздушни мѣхурчета, като въ сиропъ.

Пжтницитѣ обичали да почиватъ подѣ сѣнкитѣ на розовитѣ храсти, да пиятъ сладката вода и да дишатъ прѣкрасния розовъ мирисъ...

Когато привечеръ ангелчетата на съня долитали при дѣцата, тѣ всѣкога почивали край поточето и заедно съ хората се радвали на цвѣтята, дишали тѣхния мирисъ, а послѣ отлитали въ града и прѣнасяли съ крилцата си розовия дѣхъ въ дѣтскитѣ спални стаи.

Единъжъ ангелчетата се спуснали въ прѣкрасната розова горичка и останали като попарени: всички рози били изжсани отъ немирни дѣца...

Тѣ изжсали розитѣ не за това, че имъ били потрѣбни букети, а просто да си поиграятъ весело, като се замѣрватъ съ розови цвѣтове.

Ангелчетата седнали край поточето и тихо заплакали. Жаль имъ било за отжснатитѣ рози...

Господъ видѣлъ това и съжалилъ розитѣ. Вѣтърътъ подхваналъ сълзитѣ на ангелчетата, понесѣлъ ги и ги полѣпилъ по стѣблата на розитѣ. Изведнажъ тѣзи ангелски сълзици се прѣвърнали въ тънки прозрачни иглици — въ бодили, които и до днесъ пазятъ розитѣ отъ немирни палави ржчици...

Прѣв. А. С.